

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 257/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., N., zastúpeného JUDr. G. P., N., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 226/2007 z 30. augusta 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2007 doručená sťažnosť E. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 226/2007 z 30. augusta 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Sťažovateľ namietal porušenie ním označených práv v nasledovnom, ním podrobne popísanom skutkovom stave:

„Žalobou zo dňa 4. 10. 2001 sa žalobcovia (...) proti žalovanému J., spol. s r. o., (...) domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. (...) v konaní č. NM-3 C 124/03 (...). Sťažovateľ ako spoločník žalovaného spolu s ďalším (...) Ing. Š. S. žiadal, aby bol pribratý do konania na stranu žalovaného. Ing. S. pracoval (...) ako konateľ. Prvostupňový súd najskôr nevyhovел ani jednému, neskôr pribral do konania Ing. Š. S. ako vedľajšieho účastníka. Ing. S. predložením písomných dokladov preukazoval, že som jedným zo spoluvlastníkov žalovaného, no však súd toto nepripustil. Keď Ing. S. žiadal súd, aby bol sťažovateľ vypočutý aspoň ako svedok, súd tento návrh odmietol, no neskôr sťažovateľa vypočul ako svedka, avšak do konania ho nepribral. (...)

Voči rozsudku Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 3 C 124/03, ktorým bolo žalobe vyhovené dňa 30. 10. 2006, Ing. S. podal odvolanie. Krajský súd v Trenčíne pod č. k. 4 Co 226/04 uznesením zo dňa 30. 08. 2007 odmietol toto podané odvolanie. Tým sa sťažovateľ dozvedel, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je právoplatne skončené a to doručením tohto uznesenia Ing. Š. S. dňa 18. 09. 2007 ako vedľajšiemu účastníkovi.“

Sťažovateľ tvrdí, že vo veci konajúce všeobecné súdy „porušili pri rozhodovaní zákon, pretože nebol pribratý do konania či ako vedľajší účastník alebo na stranu žalovaného i napriek tomu, že preukázal... že... je spoločník žalovaného“.

Podľa názoru sťažovateľa „Krajský súd v Trenčíne vydaním napadnutého rozhodnutia, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, porušil práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť

majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, ako aj čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Základné právo sťažovateľa E. K. na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa E. K. vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 226/2007 zo dňa 30. 08. 2007, a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 226/2007 zo dňa 30. 08. 2007 a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol,

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľovi E. K. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet advokáta (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

1. Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal, že krajský súd napadnutým uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu; súčasťou širšej argumentácie sťažovateľa bolo tvrdenie, že všeobecné súdy ho nepribrali do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Ústavný súd zo sťažnosti a k nej pripojených príloh zistil, že sťažovateľ nie je účastníkom napadnutého konania pred krajským súdom, ktorého sa týka námietka porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu (v konaní pred okresným súdom bol vypočutý v procesnom postavení svedka, pozn. ústavného súdu). Namietaným uznesením (sp. zn. 4 Co 226/2007 z 30. augusta 2007) krajský súd rozhodol o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného (Ing. Š. S.) proti rozsudku (č. k. NM-3 C 124/2003 – 118 z 30. októbra 2006) Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“), teda predmetom odvolania nebolo posúdenie, či sťažovateľ je (má byť) ďalším vedľajším účastníkom na strane žalovaného. Na túto skutočnosť poukázal vo svojej sťažnosti aj

samotný sťažovateľ.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že fyzická osoba alebo právnická osoba môže uplatňovať ochranu na ústavnom súde jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96).

Podľa aplikovateľnej judikatúry ústavného súdu „ak sa niekto domáha svojou sťažnosťou vyslovenia porušenia svojich základných práv z dôvodu porušenia základných práv iného, takáto sťažnosť nespĺňa požiadavky predpísaných náležitostí sťažnosti ani opodstatnenosti sťažnosti, ani podania sťažnosti oprávnenou osobou“ (II. ÚS 191/04).

Článok 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy poskytujú ochranu pred porušením základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie len jeho účastníkovi (aj vedľajšiemu), pretože len vo vzťahu k nemu sa plní účel tohto základného práva, ktorým je poskytnutie súdnej ochrany osobe domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 10/01, I. ÚS 55/02). Z uvedených dôvodov (pričom navyše sťažovateľ je riadne zastúpený ním zvoleným advokátom) ústavný súd sťažnosť odmietol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

2. K rozhodnutiu o odmietnutí sťažnosti ešte treba poznamenať, že sťažovateľ v sťažnosti a ani v písomnostiach k nej pripojených neuviedol dôkazy preukazujúce, že by bol napadol uznesenie okresného súdu o nepribratí ho do konania zákonom predvídaným opravným prostriedkom, resp., že by bol v tejto súvislosti použil opravný prostriedok z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred ním (spôsobilý odvolací aj dovolací dôvod).

Ústavný súd napokon konštatuje (v rozsahu sťažovateľom v petite požadovanej ústavnoprávnej ochrany výlučne v konaní pred krajským súdom), že aj keby sa sťažovateľ domáhal preskúmania ústavnosti postupu a rozhodnutia okresného súdu v predmetnom konaní (v rozsahu ním namietanej nezákonnosti na pribratie ho do konania), ústavný súd by

bol nútený jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), resp. nedostatku svojej právomoci (o právnych prostriedkoch rozhodujú odvolacie súdy).

3. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007